



Na manželský
trojuholník netreba
troch. Môže to byť
oveľa väčší
masaker.

Monika Macháčková

INÁ ŽENA

Granta
PRESS

Monika
Macháčková,

INÁ ŽENA



ISBN 978-80-8176-140-9

Monika
Macháčková,

INÁ ŽENA

*Niekedy netreba troch, aby vznikol manželský
trojuholník.*

*Niekedy je to oveľa zložitejšie a vôbec to ne-
musí byť o nevere.*

Namiesto úvodu.

Ked' bolo po všetkom.

„Ver mi, nebolo to naplánované.“

„Hm... nemyslíš si, že to je teraz úplne jedno?“

„Ja viem, len nechcem, aby to vyzeralo ako chladnokrvný plán.“

„Myslíš to, že som sa nechala zneužiť a zatiahnuť do hry, o ktorej pravidlách som nemala ani tušenia?“

„Ked' to takto hovoríš, znie to veľmi dramaticky.“

To snád' nemyslí vážne! Tvári sa, akoby sa nič strašné nestalo. Ale STALO SA!!!

„Znie? To BOLO dramatické! Ty nemáš ani tušenia, čo to so mnou urobilo, ako ten - podľa teba nedramatický príbeh - poznačil moje myslenie, čo sa deje s našou dcérou...”

„Ale tá je predsa úplne v poriadku!”

„No keď myslíš...”

Toto naozaj nemôže myslieť vážne. Aspoň teraz by mohol pochopiť, čo sa vlastne s nami všetkými stalo.

„A zdalo sa mi, že aj ty si to zvládla celkom dobre,” pokračoval akoby nič.

„Peter, takéto niečo sa nedá zvládnuť dobre.”

„Nehovor mi, prosím, Peter.”

„Inak ťa nedokážem osloviť.”

1.

Vyrástla som v úplne obyčajnej rodine. Normálna mama, normálny otec, sestra. Aj ja som bola celkom normálna. Jediné, čo sa vymykalo všetkej tej normálnosti, bola moja úporná snaha postaviť sa čo najskôr na vlastné nohy. Nemala som pred čím utekať, naši boli v pohode, ale i tak som si našla strednú školu s internátom sto kilometrov od domu. Chcela som sa starať sama o seba, mať svoj svet. Romantické predstavy o samostatnosti som si chcela začať plniť čo najskôr.

Keď mama pochopila, že je zbytočné presviedčať ma, zalomila rukami, napiekla buchty, starostlivo pobalila moje obľúbené trička aj teplú bielizeň, a otec ma odviezol na internát. Do vzdialeného mesta, aby som vyštudovala za ekonómku. Ak sa mi to podarí, budem niekde vo firme rátať výplaty, alebo preplácať faktúry.

Pre niekoho strašná predstava, ale mňa práca s číslami naplňala pokojom. Tam vás nič nemôže prekvapiť. Jedna a jedna sú vždy dve a na konci musí vždy všetko sedieť. V položke má dať, aj v položke dal. Veľmi jednoduché, čisté a spoľahlivé. Matematika ma bavila už od základnej školy. Mala som, a dodnes mám rada poriadok vo všetkom.

Vo veciach, v peniazoch, vo vzťahoch.

Žiadne tajnosti, mystifikácie, nedopovedané tajomné myšlienky.

Všetko pekne priamo.

Asi preto som musela zažiť to, čo som zažila.

Aby som sa naučila.

Ale nepredbiehajme.

Časy štúdia na strednej škole neboli ničím výnimočné. Normálny stredoškolský život, občas nejaké vyvádzanie na internáte, kino, prvé nesmelé platonické lásky... ako všetky baby v tínedžerskom veku. Štyri roky pretiekli rýchlejšie, než som si predsta-

vovala. Keď som v rukách držala čerstvý maturitný diplom, už som mala vybavenú prácu. Malá firmička, v ktorej sa zaoberali predajom súčiastok do počítačov, práve prišla o svoju ekonómku.

Zrelá dáma sa po piatich rokoch osamelého vdovského života zoznámila cez inzerát so serióznym pánom s podobným osudom. Po pár mesiacoch dvorenia sa rozhodli zažiť spolu ešte pekné chvíle a vystrojili svadbu. Pani ekonómka sa odsťahovala ku svojmu novomanželovi niekam až na ukrajinské hranice. Všetci sa im smiali popod nos, nechápali, že láska môže naozaj prísť kedykoľvek.

Spomínam si na príbeh, ktorý som čítala raz dávno v nejakom časopise. Krátko po vojne sa mladý chlapec zamiloval do dievčaťa z vedľajšej dediny. Lenže rodičia ich láske bránili, už si nepamätám prečo, ale zrejme kvôli majetku, a mladých nasilu oddelili. Chlapec so zlomeným srdcom nedokázal ďalej žiť tak blízko svojej milovanej a odišiel pracovať do zahraničia. Obaja si neskôr našli životných partnerov, mali deti a prežili relatívne spokojný život. A v seniorskom veku ovdoveli.

Osud ako najlepší režisér zariadil, aby sa znovu stretli. Po päťdesiatich rokoch! Stačil jeden pohľad, jeden dotyk rúk a okamžite zmizli vrásky, biele vlasy, prestali bolieť kĺby. Zmenili sa na

tých mladých, láskou horiacich milencov. Konečne mohli byť spolu. Ich deti si síce ťukali na čelo, keď im oznámili, že bude svadba, ale oni nepočúvali. Už nikto im nemohol brániť.

Koniec života prežili spolu, a nakoniec, držiac sa za ruky, zomreli spolu ako takmer storoční.

Nádherný príbeh, takúto lásku by chcel prežiť každý. Lebo je hlboká a skutočná. Mne sa o takej hlbokej a skutočnej harmónii snívalo skoro každú noc. Verila som, že aj ja zažijem lásku spaľujúcu, takú, čo zo mňa urobí skutočnú ženu a dá mojej existencii zmysel. Naplní moje ženstvo.

Zdá sa, že pani ekonómka práve takú našla. I v zrelom veku. Preto si nerobila nič z posmeškov, ktoré sa ozývali za jej chrbtom. Povedala áno pupkatému a trochu plešatému pánkovi, ktorý ju ale úprimne miloval. Zbalila si kufre, do svojho bytu pustila bývať vnučku a odišla žiť nový život.

Mňa na jej miesto odporučila profesorka zo školy. Jej manžel v tej firme pracoval ako manažér a doma len tak medzi rečou spomenul, že budú potrebovať náhradu za zaľúbenú účtovníčku.

Bolo to rýchle a jednoduché. Keď som išla na pohovor, kolená sa mi trochu triasli, ale tešila som

sa. Mala som svoje prvé pracovné miesto, plat a tým pádom sa zo mňa stala naozaj samostatná jednotka!

Garsónka, ktorú som si prenajala v bývalej slobodárni, nebola bohviečo, ale v mojich očiach bola tým najkrajším palácom. Bol to môj kúsok sveta. Mama mi vyplakávala do telefónu, snažila sa ma presvedčiť, aby som sa vrátila domov. Vymenúvala mi firmy, v ktorých by som sa celkom určite mohla zamestnať v rodnom meste. Bývala by som doma, nemusela by som si platiť podnájom.

„O nič by si sa nemusela starať, dušinka. Rozmysli si to,“ nástojila.

Vtedy som tomu nerozumela. Dnes už viem, čo cítila. Keď deti opúšťajú rodičov, bolí to. Ale nechcela mi brániť v rozlete, poplakala si a nakoniec vždy usmolený telefonát skončila slovami: „Ale dávaj si na seba pozor, dievča moje.“

A ja som si naozaj dávala pozor. Nechodila som nikam, len do práce a z práce. Občas som s bývalou spolužiačkou Irenou zašla do cukrárne, aby sme si poklebetili. Väčšinou to boli reči o ničom, ale aspoň som mala pocit, že mám kamošku, že som medzi ľuďmi a nie ako pustovník na opustenom ostrove.

Irena nebola kamoška na život a na smrť, ale nebola ani zlá. Taká jednoduchá dievčina, so značne zúženým pohľadom na svet. Vedela iba to, čo sa na ňu nalepilo v škole, nemala potrebu sa ďalej nejako

vyvíjať. Jej to takto stačilo. Bavili ma jej komentáre, založené iba na zdravom rozume. Rozhodne by som sa jej nezverovala so svojimi tajnosťami, lebo som mala podozrenie, že je klebetná. Ona si, naopak, zakladala na tom, že som jej najlepšia kamarátka. Každú druhú vetu začínala slovami: „Nikomu by som to nehovorila, ale ty si moja najbližšia duša, tak tebe to poviem.“

Takže jediným mojím povyzrazením bola káva a krémeš s Irenou, občas kino. To vtedy, keď do mestečka dorazil z Bratislavy nejaký trháč.

Filmy sme mali s Irenou rady. Dlhو sme sa dokázali o nich rozprávať. Prečo hlavný hrdina urobil to, a prečo nie hento. Ktorí herci sa nám páčia, a ktoré herečky sú otrasné. Na ktoré miesta by sme sa chceli ísť pozrieť, ak by sme mohli.

Filmy sme milovali, ale iné koníčky sme nemali.

Vlastne som žila dosť nudný život. Nebola som ten typ, čo sa odtrhne z reťaze a nevie čo od dobroty. Rodičia ma vychovali k zodpovednosti a pripadalo mi normálne, že sa správam slušne. Či ma vidia alebo nie.

Lenže niečo mi chýbalo.

Už po pár týždňoch som sa cítila ako škrečok.

Viete, ten v tom koliesku. Beží ozlomkrky, ale stále je na tom istom mieste. Nič sa v jeho živote nemení. A on stále dupe nožičkami, snaží sa dostať viac dopredu. Nevie však, že sa mu to nikdy nepodarí.

Ja som bola takým škrečkom, lenže na rozdiel od neho som už vedela, že toto celé, čo žijem, nie je až také úžasné, ako som si vybájila.

Že polievka z vrecúška, ktorú som si varila na dvojplatničke, je hnusná.

Že víkendy, ktoré som trávila sama zavretá v garsónke s otlčeným nábytkom, ma nenapĺňajú vnútorným pokojom a hrdosťou, že som to zvládla. Hrdosť sa niekam potichu stratila a zostala len sivá zachmúrená realita. Slnko akoby navždy zašlo a nič nenasvedčovalo tomu, že plánuje vykuknúť a naliať mi radosť do žíl.

Cítila som sa opustená.

Tie večery, kedy som na starom televízore, na ktorom sa dali chytiť iba dva programy, pozerala televízne správy a reprízy starých inscenácií, ktoré ma ani trochu nebavili, ale nič iné nevysielali, ma ubíjali čoraz viac.

Po pár týždňoch som už začínala mať takého života plné zuby. Bola som mladá, chcela som žiť. Kedy sa budem baviť, smiať s rovesníkmi, keď nie teraz? Na strednej škole som nemala okolo seba partiu ľudí, s ktorými by som bola zviazaná. Len s Irenou som si rozumela. Lenže ona si medzičasom našla frajera a každú možnú chvíľku trávila teraz s ním.

Keď som jej volala a ťahala ju niekam von, za každým povedala, že ide s tým svojím Richardom.

Raz do kina, raz na diskotéku, alebo konečne niektorí fotrovcí vypadli z bytu a oni si mohli urobiť pekný večer. Občas ma volala, aby som s nimi išla na diskotéku, ale to sa mi nechcelo. Byť piate koleso, na prvý pohľad navyše, ako pedagogický dozor... ďakujem, neprosím si.

„Chápeš, nechodia preč tak často, tak to musíme využiť. Na celý víkend idú k babke, nie je to super?“

No áno, je to super, ale pre nich. Pre mňa to znamenalo, že sa budem nudiť.

Mnohí spolužiaci odišli študovať na vysoké školy do Bratislavy, zopár dievčat išlo utierať zadky a sople anglickým deťom. V mestečku vlastne nebol nikto, s kým by som sa mohla baviť.

Občas som si spomenula na mamu a jej argumenty. Ani za svet by som nahlas nebola priznala, že mala pravdu. Doma by som bola u svojich, a, najmä, mám tam svoju skvelú sestru Katku. S ňou by bolo všetko iné. Rozumeli sme si, ako by sme boli jednovaječné dvojčičky, i keď sestrička bola o päť rokov mladšia.

Všetci kolegovia v práci boli starší. Samé usadené rodinné typy. Ja som bola benjamín. Milá, šikovná, ochotná pomôcť, ale určite si za chrbtom o mne šepkali, že som nudná.

Asi som fakt bola nudná. Nikdy som si nepotrpela na módne výstrelky, nesprávala som sa ako

frajerka. Ako šedivá myška som sa cítila dobre. Mojou hlavnou zásadou bolo byť v práci zodpovedná a robiť všetko na stodesať percent.

Aby som svojej bývalej profesorke neurobila hanbu.

A ani rodičom a sebe. Vždy mi vštepovali do hlavy, aby som sa správala len tak, aby som sa mohla každému priamo pozrieť do očí. Nemusela som sa premáhať, bolo to pre mňa prirodzené. Pravdu a férové správanie som očakávala i od ľudí okolo seba.

Naivné, ja viem, ale v osemnástich rokoch som mala na toto idealizovanie nárok.

2.

Takže som bola spoľahlivá a výkonná. Neodmietala som príkazy nadriadených, ani tie, o ktorých som vedela, že sú navyše a nad rámec mojej pracovnej zmluvy. Nerada som vzbudzovala pozornosť, radšej som vždy stála niekde vzadu. Mňa nemusí byť vidieť.

Vedela som o sebe, že nie som žiadna hviezda. Niežeby som bola škaredá, takú zlú mienku som o sebe nemala. Vždy som bola skôr drobná, najradšej som nosila vlasy nakrátko, môj šatník sa skladal z riflí, tričiek a mikín. Sama seba som vnímala

ako úplne obyčajné dievča. Občas som túžila byť krásnou, obľetovanou a najmä – milovanou. Moje mladé hormóny sa búrili, chceli vyvrieť von, chceli tancovať, pobláznit' mi hlavu a naplniť ma nepoznaným šťastím a energiou.

Ale chýbal im spúšťač, tak zostávali zavreté, skrotené, driemajúce.

Nikto mi nekurizoval.

Nikto po mne nepokukoval.

Nemal kto a nemal kde.

Teda, aby som to upresnila – nikto, kto by stál za reč. Kompromisy som nehodlala robiť. Nepôjdem na kávu s niekým, kto mi je na prvý pohľad nesympatický.

Alebo na kom na prvý pohľad vidno, že je na love krátkodobých známostí.

Ženatých som škrtala okamžite.

Nemala som traumy z toho, že s nikým nechodím, ale isto by mi veselšie ušiel čas po práci, keby som mala spriaznenú dušu.

Do firmy chodievala upratovať jedna milá pani Helenka. Taká prostoreká tetuška. Vídala ma často sedieť pri stole aj po pracovnom čase, keď som si dorábala prácu, ktorú som dostala navyše, za odmenu, že som taká šikovná. Vždy sa pri mne pristavila a bez okolkov mi dohadzovala svojho vnuka. Opisovala mi ho, akoby to bol mix Georga